

Ένας κόσμος γύρω μας βιώνει τα πάθη του αποτραβηγμένος από την βουή της κοινωνίας. Αυτός ο κόσμος δεν θα είναι στις καφετέριες να φωνασκεί, ούτε θα γλεντάει σε πάρτι. Την ώρα που άλλοι θα επιστρέφουν στις χαρές της καθημερινότητας, εκείνοι επιστρέφουν στον πόνο τους μετά που άναψαν το καντήλι στον Τύμβο ή στο νεκροταφείο. Οι προσευχές και σκέψεις μας για αυτό τον κόσμο που αναχώρησε ήδη σε αυτή την μοναδική χρονιά που πέρασε.

Βουνό με πέντε δάχτυλα

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Βαθύριζο στο χρόνο και στον τόπο,
ετούτο το βουνό
ξέρει από βυθό
κάποτε κατοικία τον είχε.

Όταν μάντεψε πως από αφρούς δ' αναδυθεί
της ομορφιάς η Θεά
-αυτή που Αφροδίτη θα την φώναζαν –
βγήκε πρώτο και αναδύθηκε
νάσαι στο καλωσόρισμά της.

Σε αλλοτινούς αιώνες τον βάφτισαν,
Το Τρόδος του πρωτοφώναξε τ' όνομά του -
«Καλημέρα Πενταδάχτυλε
και πρωτοξάδελφέ μου,
Τώρα είμαστε δυό για να κρατάμε μετερίζι»
-που νάξερε πως δάταν μόνος του
και θα του λείπει και κομμάτι –

Όπως και πριν, που μούντζωνες αυτούς που ξεστρατούσαν,
άπλωσε τη χέρα σου και μούτζωσε και τώρα
αυτούς που σε προδώσαν.

18.6.2017